

У Новоме Саду 20. маја 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Телеграми

Гарашанин Стармалом. Морамо скупштину да одлажемо, јер још нисмо са посланицима на чисто.

Стармали Гарашанину. А што правите керефеке! Реците како јесте: нисмо још са посланицима на прљаво, ма да се трудимо и са бичем и са зобницом да то постигнемо. Али неће рибе на удицу, јер се већ отрцала.

Nem szabad henczegni.

А шта ће ми венци! —
Вели мртав Хенци.

Нису венци странски. —
Вели живи Јански.

Ти су венци куси.
(Могли б' рећи Руси).

Народности жмуре
(Јер им сузе цуре).

А Тиса шепртљи,
Да заглади факта:
Музика је, вели, добра,
Али нема такта.

А ја на такт звиждукам:
Шалајдалајданом!
Раđте како знате —
Nem tudom, nem bánom.

Флегмуцијус.

Шетња по свету.

XXV.

У данашњем свету нема нигде сигурности. На сваком кораку може човек да налепи и да пострада на сувом путу. Није сигуран ни у гостиони, кад једе „кренвиршле,“ јер му може ко пребацити, да волије пар кобасица него читаву Шекспирову појезију. А ни кад чита новине није сигуран од — крађе, о чему смо имали жалосне прилике да се уверимо из изјаве г. уредника „Јавора“. Дакле не краду само поједини поштари и по неки од мање и веће господе, већ се на тај занат почеше бацати и књижевници, али на нашу утеху, овом се „Јаворовом“ „крадцу“ брзо ушло у траг, те надати се је, да његовим трагом неће више нико поћи.

Но не само ми обични људи, него ни велики нису сигурни ни у самом угарском сабору, да им се каква непријатност не догоди. Тако кад је Тиса почео говорити при расправи о накнадном кредиту, довикнуо му је старац Чанади: „Зините боље, кад хоћете овде да говорите.“ Али овде се старац Чанади мало пребадио, јер ја држим, да би по нашу земљу кудикамо боље било, да Тиса више никад, а не да још већма зине. Сад је по Чанадијевом схватању само мало зинуо, па одоше двадесет милијуна форината у мутну Марицу некаквог „накнадног кредита“, а шта би тек било, кад би Тиса још већма зинуо?

Него наши српски посланици и овог су нам пута осветлали образ. До душе, од Срба посланика није нико говорио ни „за“ ни „против“ али зато су њих четворо Срба посланика из Угарске и њих десеторо из Хрватске гласали, да се наша отаџбина оптерети за двадесет милијуна и још неколико форината, дочим против тог новог големог терета није ни један Србин посланик гласао.

За то, да сам ја случајно Тиса, ја се не бих ни мало једио на Чанадијево грубијанство, већ би се поносио, што имам тако верне и послушне присталице, као што су Срби посланици из уже Угарске и Хрватске, а чланови владине странке. Ја држим, да би ти људи и онда Тису тачно и савесно послушали, кад би им он рекао: „Видите ли овај лапаз траве, што се по будимском брегу пружа? До у вече да сте ми ту траву попасли!“ Само да им то рекне Тиса, ја бих се смео опкладити, да би ти људи до у вече заиста и извршили тачно Тисин налог, а не би ни питали, зашто смо ми пасли.

Но по што Тиси још није пало на памет, да тера своје људе да пасу траву, за то пасу наше џепове, те ће Угарска скорим изгледати као дрво, на које је пала силна гусеница и све лишће и сав плод изела.

С тога би још понајбоље било, да се донесе и усвоји предлог о редукацији српских посланика на Угарском сабору, или пак да морају сви бити у одбору петнаесторице у Карловцима, кад се о каквом важном и животном питању решава у Будимпешти. Ето н. пр. г. Стојачковић за цело би гласао уз владу, да је у то доба био у Будимпешти, али је био привезан за Карловце и Нови Сад, те је тако Тиса добио један глас мање. Тако и ако се можда не би решила редукација епархија, а оно би се постигла редукација верних Тисиних гласача, те би у данашњем рђавом времену и то нешто значило.

Само да ми је знати, да ли је г. Стева Поповић, посланик на Хрватском сабору, гласао за владин напредни кредит просто као Стева Поповић, или је пак додао и свој предикат „Вацки?“ Ако није то учинио, онда је велику погрешку учинио, јер би тиме Тису јако обрадовао, можда тако јако, да би он — Тиса —

од радости све српске независне и слободоумне новинаре послао у Вац, да се тамо науче „опортунитету“ и — Тисизму, као што се том научио и г. Ст. Поповић.

У осталом, може се г. Тиса врло лако и преварити у рачуну. Јер како је тамо сад један Србин и како ће скорим доћи и уредник румунског листа „Трибуна“, па да онда придође још ко од саских и ко од словачких новинара, онда то може лако бити квасац за будућу потпуну солидарност између немађарских народности. И тако би у интересу солидарности између народности било, да се у Вацу састану што више српских, словачких, румунских и саских новинара, али ја за то ипак велим далеко му лепа кућа и ја се — бар својом вољом — не мислим никад одшетати у — Вац.

Милисав.

У Ш Т И П Ц И,

Кад су Нерону поднели да подпише прву смртну пресуду он је узвикнуо: „Куку мени несретнику зашто ме научише писати.“ А доцније је тај крвник стотинама људи слао на губилиште. — На министару Кујунџићу види се да је „класички“ образован. Први му посао беше да гоњеног Гигу Гершића поврати великој школи, ал сад већ иде за тим, да упропасти читаво „учено друштво.“ — Право Неронски.

Краљ Милан вели: „Србија мора данас им окрњити део од војске, им порезу подићи и у в.с.“ — Сиромас, на себе је заборавио.

Чивутски листови без нужде нападају Црну Гору. Ал шта ће бити кад она тек запева црњу и Гору?

ПОДЛИСТАК.

Баба роксин гроб.

Давно је то било; давно врло давно,
Данас се и не зна за име јој славно.
И не зна се, велим, еј да грдне штете
Еј лажљиви, грозни, превртљиви свете!
Зар се тако чува помен од старина?
Зар таки аманет од оца на сина?
Зар да с' заборави? — О, та срам вас било
Та ово се давно, — још „пре буне“ збило!
О „буни“ је она кућа на ледина
Разорена била, пушта развалина;
Још се само оцак гордо диз'о горе
Причао је грому за роксине дворе.
Ал ваљда је тако црна судба хтела,
Те га је „о буни“ кумбара разнела;
Срушио се и он на све четир стране, —
Сад је пустош сама, мој драги брајане.
Пустош, сама пустош, — а зидови стари
Ко да жале оне „старе, златне дане“

1.

Тамо иза села развалина ј' стара
— Ал била је кућа, не беше јој пара. —

Малена је била, али ипак за то
Прозори се увек сијали ко злато.
Наоколо свуда миомирно цвеће
А по цвећу чела весело полеће.
Лептирићи мали с цвета на цвет лете
Па га љубну, шапну: „ал си диван свете!“
Наоколо свуда цветак миром мири
А мири те груди раздрагане шири
Пред кућицом малом липа шири грање,
А с грања се чује умилно певање.
Под липом у ладу клупица се дала,
На њој седи бака, кукуљава, мала;
Седе су јој власи, образи збрчкани,
Потавнеле очи . . . — Еј многи су дани,
Та много је тешких прохујало лета
Од како је бака угледала света.
Запамтила ј' много седа глава ова,
Запамтила ј' много крвавих ратова.
(Па кад баба Рокса почне причат, само
И жедан и гладан седио би тамо.)
Старица је сама, никог свога нема,
Само стари мачак у запечку дрема.
То је цело друштво, што га има бака.
(Ал га не би дала ни за сто банава!)
И мачак је већем доста матор био

* * *
Овај последњи „грчки рат“ био је као „грчка ватра.“ Мало је тек засветлио, ал није никог опекао.

* * *
Грчка је била ово 6 месеци прави грчки младожења. Скањивала се.

* * *
Дакле се Чивути из Русије селе у Америку. Чудо те и ти не долазе овамо код нас, јер онда нами не би остало друго но да се селимо у Русију.

* * *
У Шпанији не знају шта ће већ од радости, што су добили краља. Боже мој та могли су им браћа из Србије поклонити свога.

Θ.

Ђира. Знаш ли ти мени што више рећи о томе Лудвику, данашњем краљу баварском? Јер ја сам о њему врло мало читао.

Спира. Толико ти само знам рећи, да није Freimauger.

Ђира. Како то?

Спира. Није му слободно да зида толико колико би хтео,

— т. ј. колико не може да плати.

Ђира Штета што поп Стева, Германов брат, неће да иде у калуђере.

Спира. А шта мислиш, који би намастир најбоље одговарао његовим способностима?

Ђира. Гр а б о в а ц .

Па ваљда је за то баки тако мио.

Пријатељство ј' старо, — знају се одавна;

Обадвоје памте, ох, времена славна.

Само што с' у баке власи већ све седе;

Мачку ни бригеша (непрестано преде!)

Бака није кицош — (ту је већ код гроба!)

А мачак се лицка ка' у младо доба.

Над бакином главом црн се облак вије;

Мисли крупне мисли, — шалити се није

На клупици седи, па чаране плете

А мисли јој лете, лете, . . . лете, лете . . .

Заостале руке, сад јој се не плете,

— Бледе усне шапћу: „Збогом, збогом свете!“ —

И мачак ућут'о, па се замислио

(Сећа с' валда дана, кад је „маче“ био;

Тада је и Рокса девојчица била,

Ал те слатке дане давнина је скрила!)

Тако мисли Рокса, у мисли с' занела.

(Та досад би оно, што је започела

Десет пута сплела, па опет расплела!)

Ох, слатка је мисо, далеко однела

.

. . . На вратима ено шклоцнула је брава

У авлију уђе швигарица плава.

Из заноса с' трже кукуљава бака, —

Проба пера.

CLXXVII.

Idem non semper idem.

Ако са врела миља
„За момом гинеш млад,“ —
Онда те прати над.

Ако са млака миља
„За момом гинеш“ стар —
То је већ друга, ствар.

CLXXVIII.

Има још добри људи на свету.

Завидила пивска чаша,
Малој чаши, чаши винској: —
„Према теби ја сам ништа,
У служби сам здраво ниској.

Из мене се пије буза,
Јечменица пенушава,
Ал из тебе кад ко сркне
Срце му се заиграва.

Велика сам, истина је,
Ал баш то ми срећи смета,
Поред мене никад нико
Не запева многа љета.“

Тако ј' пивска чаша ноћу
Уздисала са свим тијо;
Мишља нико не чује је —
Ал то чуо чича Мијо.

Неправо јој чисто, што с' буди из санка.
Мома приђе ближе: „Божја т' помоћ стара!“
— „Које добро рано? . . .“ — бака одговара.
И мачак се тегли, — ни њему с не спава
— И њега пробуди ова мома плава. —
— „Седи, рано, овде — мекана је трава!“ —
Поред баке седе наша сека плава.
Немирна је нешто, — хтела би да збори,
Ал како да почне? лице пламти, гори.
А витице бујне на лице јој пале —
Крупне су је неке мисли обрхвале.
— „Које добро, рано?“ . . . — поче бака с нова
Девојче се трже, — мучна ј' борба ова.
— „Та . . . дошла сам . . . мајко — ту јој речца запе
Језик се завезо, — надимљу се груди,
А лице јој осу онај пламен жарки
Ко кад рујна зора с истока заруди
— „Не стиди се, рано, само право збори;
Каква ли те боља тако младу мори?“ . . .
Осмели се мома на причати стаде
Изређала баки своје грдне јаде.
— „Срце, срце мајко, — овде, овде боли
Знаш ли мајко лека? . . . боле ми утоли!“ —
Насмеши се бака, накашља се малко —
Понда мисли мисли, мисли свакојако,

Чича Мијо добра ј' душа,
 Диже пивску, утеши је,
 И од тога доба увек
 Рујно вино из ње пије,

Г—Д—Н.

Бука: „Чујеш ли ти шта се сад чини у Карловцима за автономију?“

Шука: „Чујем, нешто послује и одбор петнајсторице“, ал не рачунам ја то у много.“

Бука: „А . . . ти си ваљда с онима, који би хтели да се боље притегну колани?“

Шука: „Нисам ни с тима. Све је то ништа. Док не добијемо Војводину, ништа ти нема од нас. Пунктум.“

Бука: „А шта то има наша царевина с Влашком?“

Шука: „Та некакав рат, али без оружја.“

Бука: „А јел казао Вла — ба (нећу)“

Шука: „Јесте.“

Бука: „Е онда да пишемо кући пропало је. Јер кад каже једаред Вла: ба, онда, га нећеш ни с оружјем, а камоли без оружја нагонити да попусти.“

Ө.

П у с л и ц е.

||. „НЕ ОЧАЈАВАЈТЕ!“ — Ала је то велика, света и мелемна реч у данашње црне дане! Њоме нас је обрадовао моћни великан српски, који како збори онако и твори. — Но могли би и ми њега обрадова-

Сад ће валда рећи нешто важно јако,
 Што ће тужној моји малко улиг' наде,
 Што ће јој олакшат' преголеме јаде . . .
 И мачак је стао, па се загледао.
 (Важна ј' речца свака, што изрекне бака!)
 — „Кад се смркне, рано, онда дођи амо
 Али полагајно! — Пази, пази само;
 Та пробаће тета, — (а ко зашто не би?!)
 Помоћиће тета, голубице, теби . . .
 Та и ја сам млада као и ти била
 Волела сам и ја, — а што би ти крила?
 Знадем врло добро какви су ти боли
 Милостивом богу само се помоли;
 Милостив је боже, па ће ваљда дати,
 Да се твоја жеља, рано, не украти!
 Довече ми дођи, душо моја мила!“
 — „Дај ми руку тето!“ — жива, жива била!“
 Нестаде са лица бледог руменила
 По лицу се нада и благост прелила;
 Одскакута мома весела и чила
 Као да јој махом нарастеше крила . . .

* * *

Сунашце је зашло, — тама ј' мало пала,
 А далеки запад румен обасјала.
 Тама спушта, спушта своја крила мека . . .

ти. — А чиме? — Ако му покажемо да заиста не очајавамо.

□. Анђелић зна унапред да синод неће узети ни у претрес, што му је сабор доставио. Ово је последња проба, хоћели наше владике већ једном доказати, да је Анђелић лажни пророк!

* *. Вечан спомен врлом Ранке-у, који је описао српске светле дане. Али орден св. Саве не доби. Та то се дели само јунацима „Нашег“ црног „Доба.“

□. Знали смо ми унапред, да ће Абердар бити више министар о свете него министар просвете.

□. Чуо сам од једног Немца врло паметну и досетљиву реч. Ево шта је рекао: Wir bauen in Bosnien viele Meilen Eisenbahn, — sind aber trotz dem immer noch am Holzwege.

□. На место Хенцијевог споменика нека мету Тисин споменик, па ту онда за цело неће пасти ни један венац.

×. Поп Панта је испуцао свој револвер на учитеље, па сад их са празном цеви глади по леђима.

Д. Даклем ту је царинарски рат између нас и

Звонцад ситно звоне с поља, издалека.
 Већ је тама ено сво село увила;
 Мир је . . . По рогљеви момчадија чила
 Уз фрулицу ситну игра коло плао
 И бледи се месец ено указао.
 Мир је, — само каткад са тороња сова
 Немило захуче . . . Мир је опет с нова.
 Улице су празне — нигде никог нема
 На све стране мукла тишина је нема.
 Само црна сенка улицом што жури,
 Звера на све стране . . . Куда тако жури? . . .
 (Вампир није! . . . није још поноћно доба . . .
 Он у ово доба не ћипа из гроба!)
 За њом, за њом само! . . . Е где наше моме
 Петља, жури двору баба Роксиноме.
 Једва ено стиже . . . Оданула малко;
 Срце куца нагло . . . уморна је јако . . .
 На вратима кујнским ено чека бака.
 Бртва тромо шкрипну . . . И сред црна мрака
 Познала је бака новог дошљака,
 Па уђе у кујну, шћућури с' код банка.
 На банку је ватра пуцкала голема.
 Поред ватре мачак прућио се, дрема.
 Поред ватре лонац неки, грдан стари,
 У њему се нешто „страшно“ кува, вари . . .

Румуније. Незнамо каквог ће савезника наћи Румунија, ал ми смо себи већ измислили помоћника, зове се Philoxera politika.

* Ако се скупштина у Србији сазове месеца јуна — биће здраво топло. Али ако се састане месеца јула, биће још већа запара.

⊙. Од доброг професора може бити и добар кондуктер; али шта би могло бити од рђавог краља, кад би га „у интересу јавне службе“ морали преместити.

Шта је љубав???

Љубав је божанство вечно,
љубав има закон свој,
већ Соломон овај мудри
подиго је олтар њој.

Небо, то је свод црквени,
сва природа њезин дом;
сунце, то је светлост вечна
што јој служи силом свом.

Пољубци су ко исповест,
душа души тежи тад,
сви љубавни уздисаји
у пољубцу нају слад.

А тичице, певачице,
дижу к' небу мио глас,

моле Бога, да нас штити,
да очува сретне нас.

А жене су свећеници
а брак, то је олтар свет.
А муж шта је? . . . он је . . . ован. . .
као „жртва“ допринет!!!

Др. Казбулбуц.

Мудре изреке.

(Прибр'о их и допунно др. Казбулбуц.)

** Живот човечији је прилично дугачак; — кобасице су много краће.

** У несрећи бити незадовољан, то зна свако. Али где ја тај, који је у срећи задовољан и не тражи ништа више.

** Жени својој треба поверити све, — само не оно, што си рад да остане тајном.

** Где правда о клину виси, није чудо ако и кога праведног обесе.

** Кад немаш у кеси ни гроша, буди весео, јер онда можеш свакоме пријатељу отворити своје срце и — кесу.

** Има људи, који увек будаласто говоре; а кад слушајно ћуте, онда их је милина слушати.

— „Добро вече мајко!“ — „Бог ти добро дао!“ —
Мачак из сна скочи (љуто с' опекао!)
— „Седи рано овде на банак до мене
Не плаши се ништа!“ — Ове речи њене
Потресоме малко груди лепе моме . . .
Нешто јој све страшно овде сад изгледа
У чудноме двору баба роксиноме.
Зачас наша мома поста сетно-бледа.
— „Сада збори, рано, шта желиш од мене!? —
(Нешто чудновато звуче речи њене!)
— „Та дошла сам, мајко, — ја га водем јако
Воле л' и он мене? — дал' ме воле тако? . . .
Подиже се бака са нискога банка
Тури прет у лонац; — вода је још млака.
— „Јоште мало само!“ — прошаптала бака
А девојче пази, (важна ј' речца свака!)
Јоште мало само — вода клокће, врије,
Густ се пламен горе у при оцак вије,
— „Добро је, добро је!“ — бака ј' прогунђала,
Па је ближе лонцу, — баш нуз банак стала.
Замочила прете у лончину стару,
Замочила трипут. (Трипут бог помаже!)
Наднела с на лонац па разгледа пару
Прогунђала нешто, па се малко саже . . .
— „И он тебе воле — ал не сме да каже!

Гледај, гледај тамо, — та погледај само!
Он за тобом гине . . . он за тобом вене
(Одјекнуше силно све речи њене)
Задрхтала мома, — отеше с' уздаси . . .
Баба Рокса дуну, па ватру угаси.
Пребледела мома, па дрхтати стаде,
Шта ће бити саде? — Шта ће бити саде? . . .
Свуда сама тама, не види се ништа,
А облак се диг'о са црна огњишта,
Само из будака нешто се светлуца
— Уплашеној моми срце јаче куца
То је бакин мачак, — (У будак је стао,
У будак је стао, па се загледао!)
Баба Рокса узе руку наше моме
Пипајућ, у мраку превртала њоме.
— „И он тебе воле, он те воле јако —
Ни рођена мати не воле те тако!
Мирна буди, ћерко, окани се сете,
Та над вама анђо венац среће плете!“ —
Тако баба Рокса пророчански збори,
Девојчету лице преплануло, гори . . .
А од веље среће надимљу се груди
Срећа, нада веља у срцу се буди.
— „Фала мајко!“ — рече плавоока мома
Даде „нешто“ баки, па се крену дома.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

** Све женскиње, које нису хтеле за мене поћи, нека хвале бога; јер ја би мојој жени сваку жељу испунио, па за неколико месеци ето ти на свету два просјака више.

** Кад ловци што приповедају, увек треба у друштву ко да кине, а други да каже: истина је! — То учтивост изискује.

** Ја сам у јелу и пићу увек умерен, јер ми је стра да се не разболим, па би ми онда лечник забранио моји уобичајених 13 чаша пива и две литре вина.

** Ја сам зацело учтив човек, али кад се ко ома нађе увређен чим га нагрдим, онда могу да се заборавим и да постанем неотесан.

Мала Ката.

„Мајка! мајка! виче мала Ката,
„гле! на глави како стоји брата?
„Ал' би и ја тако нешто хтела,
„били мајка, били збиља смела?“

„Зар на глави ти да стојиш дете?
„то Ви чедне девојчице мале,
„учинити ни пошто не смете“?“

К' игри мала Катарина лети;
„нека, нека, дов само нарастем,
„ја ћу онда баш зацело смети!“

Др. Казбулбуц.

— „Богу фала рано!“ — бака одговара,
Па јој кујнска врата полако отвара.
— „Само пази ћерко, полагаано иди
Срамота би било, да те когод види!“ —
— „Ни бриге те, мајко!“ — рече мома лака
Оде лепа мома, оста сама бака . . .
Сада валда знате, како да незнате? —
(Ма да с' баба Рокса тако вешто крила)
Она мала, седа, кукуљава бака
Наша баба Рокса — врачара је била . . .

II.

Ко је не познаје? — Та знаде је сваки!
Запитај и дете, казаће ти таки.
Ал најпре ће стати, па ће те гледати
Ко да ће да рече: „Жалосна ти мати!
Зар је не познајеш, — ту вештицу стару
Онда не знаш ништа!“ — (Ето ти белаја!)
Понда ће ти редом чуда да набраја.
Пре причања најпре лепо се прекрсти
(Али само пази, све му дршћу прсти!)
Прича, како ноћу за одаком седи
Па одатле доле у сеоце гледи.
Чича Марко каже, једном о поноћи
Морао је поред њене куће проћи;

Надгробни надпис „доброј“ жени.

Отићићеш у сред раја,
— А веруј ми није право! —
Ал дабогме ти си „добра“
Нетребате ни сам — ђаво.

Никефор.

Шнегештебер.

Био Србин кочијаш код једног швабе поштара у служби. Зими по хрђавом путу и времену често је пути задоцнио, немогавши на прописано време у штацију стићи. Почем је у погледу тачности код поште велика строгост, мерало се свако задоцњење извинити, у коју се сврху свагда узрок задоцњавања поште у један службени буквар морао уписати. Поштар је зими обично у тај буквар као узрок задоцњења писао: „Wegen Schneegestöber verspätet“. Почем се то често догађало, наш србенда кочијаш свикне тај немачки израз: Schneegestöber (мећава) ал није знао шта значи та реч на српски. Један пут ти се наш србенда кочијаш у једној штацији опије те дође кући доцкан. Ал то беше у сред лета, кад је највећа врућина била. Приспевши кући, поштар га запита ди је толико остао, те се тако задоцнио; а наш ти србенда онако накресан, ни пет ни шест већ рече: „А шта ваздан питаш, Пиши Шнегештебер“!

З а ш т о ?

- В.) Зашт'о си снажден навек.
Кад је кнша, Симо?
С.) Зато место воде
Што не пада — вино!

Никефор.

Случајно му с' поглед у авлију оте
Па шта виде јадник? О, чудне страоте! . . .
У авлији жена силесија, много,
Јаше на жарачу (Милостиви Бого!)
Понда нису жене, ко што им је вајта
Већ репате редом, — реп им од по фата
А измеђ, њих свију Рокса гордо шеће
Силесија жена око ње облеће;
На жеље јој пазе, па је служе дворе,
Само да с' до њене милости додворе
Не потраја дуго, ал читава руља
На капију сада унутра покуља.
Измеђ себе воде човека баш жива
(Марко га је позно, — наш комшија Трива!)
Упрепасти с' Марко — шта ће сада бити?
Ко укопан стао, — па се загледао.
Ал вештице оне, — (вештице су биле!)
Као да се махом редом помамиле.
Као исте змије, тако засиетале
Па га на комаде бедног раскидале.
Попише му крвцу, — ко да ј' није било
Ал у том је већем малко засветило.
Кад видиле оне, да се губи тама
Нестаде их за час, — оста Рокса сама.
Прекрсти се Марко, па се крено дома

Верни преводи са српског на немачки.

Милку често стижу лутке, па онда је нико у кући не мириши.

Јова је погинуо за ракијом, а вода му дође главе.

Владимир се нашао у чуду, кад га је Вељко окупио.

Кад је Бранко повукао из натегаче, сузе су му удариле на очи.

Разнео се глас, да је Ника сисао с ума, јер је почео песме ковати.

Малвина је на брзу руку свршила са немилим ђувегијом, па за то јој мати прочитала лекцију,

Коста је Ису истукао на мртво име, те је Иса пао у кревет, али се после кратког времена опет предигао.

Марку изиђе свако терање на нос, јер му је жена врло језична.

Die Puppen erreichen oft Milka und dann riecht sie Niemand im Hause.

Jova ist gestorben für Branntwein und das Wasser ist ihm des Kopfes gekommen.

Wladimir hat sich im Wunder gefunden, als ihn Weljko sammelte.

Als Branko aus dem Heber anzog, sind ihm die Thränen auf die Augen geschlagen.

Die Stimme ist herumgetragen worden, dass Nika von der Vernunft heruntergestiegen ist, weil er angefangen hat, Lieder zu schmieden.

Malvine hat auf schneller Hand mit dem unlieben Freier beendet und deshalb hat ihr die Mutter die Lektion vorgelesen.

Kosta hat den Isa auf todten Namen geschlagen und Isa fiel in's Bett, aber nach kurzer Zeit hat er sich wieder überhoben.

Dem Marko kommt eine jede Hundetreiberei auf die Nase heraus, denn sein Weib ist sehr zungerisch.

Милисав.

У друштву „швигарица“

Ѓџа: Изволите ђурчија печења!

— Тако нуди Тина. —

Гђн: Захваљујем сит сам већ: —

У века сам с њима.

Никефор.

У зору.

Жена. Но, лепо. Ти синоћ рече да ћеш доћи у пола десет. А ево већ свануло. Сад је баш избило пет сати.

Муж. О мај! па зар нисам одржао реч? — Зар пет није пола од десет!?

Препредењак.

Слуга господина начелника варошког капетана чисто у авлији свилену аљину госпођину. У то као без душе дође један непознат човек и рече да мора са г. капетаном нешто

Једва дође кући, сирома! (Сирома!!!)

Кад је дошо кући онда је баш чуо,

Да је оне ноћи Трива издануо.

После нам је причо ову причу, брале,

Истина је цела! — он не збија шале!

Чича Марко никад није лагат' знао

— Ово је баш својим очима гледао! —

— Ако кадгод прођеш поред куће њене

Почувај се, брале, од те клете жене

Ноћу нејди туда (— јер ђаво не спава! —)

Ако ти је мила на рамени глава.

(Свршиће се.)

хитно говорити. Слуга му рече да је још рано, још господин спава. А овај га замоли да бар ово писмо капетану унесе, здраво је журна ствар. Слуга унесе писмо, капетан га прочита; у писму је само ово стојало: Ако ми пође за руком, добро; ако не, толико и чини“. — Ово је неки луцков, рече капетан, пусти га унутра. Слуга се за неколико тренутака врати, говорећи: пошло му је за руком; украо је госпођину свилену аљину.

— Куда трчите тако, г. Андро? Шта вам је то у завежљају?

— Пустите ме, молим вас, жена ми је већ у лађи да иде у илицу, — а заборавила код куће свој нови шешир; ако јој га брзо не однесем, још се може вратити.

У калвинској цркви попео се пона на предиконицу, да вернима својим прочита што из светога писма. Накашљао се и поче да чита: „За тим је Бог дао Адаму друга“, — но сад је морао да преврне лист; учинивши то настави овако: „Она је и споља и изнутра била намазана катраном“. — — Људи се почеше кикотати и тек онда опази попа да место једног преврнуо два листа и дошао на опис Нојевог ковчега.

А. Е чујте само шта се мени десило. Јуче сам хватао раке на обали. Завучем руку у неку рупу — и чујте само, извучем из ње крваву човечију руку.

Б. Уф, уф, уф! То ће бити рука онога чивутина, што су га ту ономад неки зликовци убили и раскомадали.

А. Није била његова рука.

Б. Да чија?

А. Рука је била моја. А крвава је била за то, што ме је рак маказама својим осакаатио.

Н. Н. био је велика ципија. То сам само узгред споменуо, — а сад да вам нешто причам о њему. Синоћ заповеди он своје слуги да ујутру у 6 сати оде у виноград да види јесу ли већ трешње за браће. — Јест, али слуга заспи и пробуди се тек у 7 сати. Потражи брже боље своје чизме, али чизама нема. У то његов господин уђе с поља унутра и рече: „Ти си море заспао, зато сам ја сам био у винограду, ал сам, наравно твоје чизме обукао.“

Новије књиге, листови и музикалије.

Две српске игре. За гласовир у четири руке. Углазботворио Роберт Толингер. (Изишло као прилог уз часопис „Гудало“. Цена 1 ф. 20 н.

На селу и прелу. I. Сlike и приlike из срп. нар. живота. Написао П. Адамов. Издање уредништва „Стражилова“, у Н. Саду 1886. Штампарија А. Пајевића, цена 60 новч.

Не пристоји се. Ручна књижица о неким погрешкама и манама, којих се у говору и мешању с људима ваља клонити. У Н. Саду 1886. Издање књ. Луке Јоцића и друга Штампарија М. Димитријевића. Цена 30 н.

Вештица. Новела. Написао Веља М. Миљковић глумца. Издање срп. књ. Браће М. Поповића. У Н. Саду 1886. Цена 25 н.

Јавност. Лист за обртност. Уређује издаје и штампа Милош Грабовачки. Овај лист за огласе излази у Земуну по потреби и растурује се у 5000 примерака.

Слободијада. Епски сијев у 10 пјесама, владике црног. Петра П. Његуша. Издање Срп. књиж. Браће М. Поповића. Цена 70. новч.

Житије Светог Василија великог. Издање срп. књиж. Браће М. Поповића у Н. Саду 1886. Цена 20. новч.

Састанак Милоша Обреновића са Рушид-Пашом. Написао Гавр. Витковић, у Митровици 1886. Брзотиском Ђермекова и Матића. Цена ?

Правила „Српске занатлијске Читаонице“ у слоб. кр. вароши Вршцу. У Н. Саду. 1886. Српска штампарија дра. Свет. Милетића. (Српске занатлијске задруге добијају ова правила на захтевање од Срп занатл. Читаонице у Вршцу.)

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своје деветом броју за год. 1886. овај садржај. 1. Војска па војска песма (са насловном сликом). 2. Звонце, — успомена на врбицу. Од М. Ј—ћ. 3. Ласица и зец пред мачком на суду. (песма) од Љуб. Ђотића. 4. Максим, од Браца Душана. 5. Бежање из Помпеја (са сликом) 6. Пролетњи поздрав песма од Браца Милорада. 7. Крушка (По немачком) од Јеленка Михаиловића гимн. V. год. 8. Ко се руга. . . . од Црнка. 9. Кајин. (песма са сликом). Слика млади чешки уметник Е. К. Липка.) од Б. 10. О свирци

(Прво писмо сеји Авђелији). од Љубиша 11. У шуми, (песма) од Милана. 12. Даштања. 13. Решења даштања. 14. Наша поштица.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien IX. Porcellangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1886. до
од 4. (16.) марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој: понедељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на поштиске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ и ГАЛАЦ средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

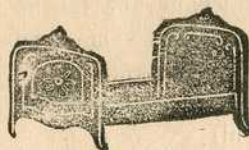
Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА и ВАРНЕ: недељом, у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10% сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 3. (15.) марта 1886

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

ГРДНИ ГУБИТЦИ,

што их је велика Лондонска фабрика гвозденог намештаја „Godrigde Brothers and Comp.“ услед најновијег пада Глезговске фабрике претрпела, тако су ју потресли, да је решила да фабрику затвори и да свој силни намештај, што је преостао, а који је на свима изложбама одликован златним медаљама, за четврти део фабричне цене сасвим распрода. Ја дакле препоручујем од горње куће код мене налазећих се 400 комада гвоздених кревета (кревети су налик на приложену овде слику) за одрасле (дивно израђено и украс за сваки стан и собу), по нечувено багателној цени од 8 ф. (пре су коштали 32 ф. 50 н.). — Наручбине се отправљају и појединце, док еспапа траје, и то сваки комад особито добар и без недостатка; новац се има унапред послати.

Ф. БУГАЊИ. — F. BUGANYI.

СТОВАРИШТЕ МАШИНА

У БЕЧУ, LANDSTRASSE, KRIEGLER GASSE.

Гвоздени кревети су особито у пролеће и у лето кудикамо боља од дрвених, јер чувају да се у њих не увуче гад и нечистоћа, много су трајачији и дају се расклопити.